

Ozsváth Gábor Dániel:

Fekete fellegek alatt

Egy kis nép, egy kis ország, egy szétzúzott kultúra romjain megérkezett a tavasz, újra kisütött a Nap.

Ó, de eltakarja azt a füst, a korom, a szenny.

De ujjong a nép mégis, mert tudja, hogy fölötte a sötét fellegek eltiprójának utolsó füstölgései; a hódítóknak önmaga alá gyújtott pokoltüzei.

Íme, tanúi lehettünk, hogy az EMBER, a Világ meg tudta állítani a mivoltáról megfélelkezett "embert".

Örvend e kis nép, hogy nem hagyták magára, mint sortársait annyiszor. Igaz, itt a segítség is érdekelt volt a dollármilliárdokban.

Másutt mások maguk vívták, és vívják keserves Don Quijote-i harcukat. Évek, dátumok, népek; '56, '68,...

Lettek, észtek, grúzok, ukránok, horvátok, albánok..., nem sorolom tovább.

Itt nem dollármilliókéért, de igaz értékekért folyt, folyik a küzdelem. Sokszor megalázott, kettétört családok, sorsok. Miért?

Sokan hitték, hogy a név: EMBER, csak őket illeti meg. Összekeveredtek a nyelvek, összekeveredtek az érdekek. Emberek kiáltották ki magukat MINDENNEK, nem látva, elfelejtve, hogy körülöttük élnek némán szenvednek az EMBEREK.

Megtörték, leigázták a Földgolyót, a Természetet. "A világ értünk, s nem mi a világért" - vallották, vallják.

- Vajon értünk, és csakis értünk?

- Kik vagyunk mi, hogy ítéletet szabunk utódainknak?

- Mi az örökségük? - Betegség, nyomor, sebzett, lepusztult glóbusz.

Állj! Ne tovább! Ébredj föl, mielőtt kiűznéd magzataidat az élet gyönyöreiből!

Egy kis nép újra szabad. De százan és százan vívják még szélmalomharcukat. Miért? Ki ellen?

Dobjátok el a fegyvert, mindkét oldalon! Fogjatok össze, amíg nem késő, ápoljátok a Föld sebeit! Ha így folytatódik minden tovább, akkor nem lesznek győztesek, csak legyőzöttek, s ezek mi leszünk.

S utánunk néhány adat:

E bolygón valaha volt élet, de élt itt egy faj, amely legfejlettebbnek, legmagasabbnak hitte magát, s mindent elpusztított, mert vallotta magáról, ő az EMBER.